

πολικῶ, καὶ λύσας τὸν κάλῳν ἀνεχώρησεν. Ὁ Παξινός καὶ τοὶ προσκληθεῖς παρ' αὐτοῦ, ἵνα πέσῃ ἐν τῷ αἰγιαλῷ καὶ σώσῃ ἑαυτὸν, ἠρνήθη· φλογίζομένου δὲ τοῦ πλοίου ἐπὶ τῆς πύρας, ἐνέμενον ὅπως προσκολληθῇ τοῦτο τῷ πλοίῳ ἢ δὴ κειμένῳ τουρκικῷ δρόμῳ. Ἀλλ' ἐκαίοντο πλέον καὶ τὰ πρόσθια ἱστία, τὸ δὲ πλοῖον ἀνωρθοῦτο προστήναι· ὁ Παξινός ἐπέμενε καὶ πάλιν, ὅσον δεχόμενος τὸ πῦρ τῶν τηλεβόλων τοῦ φρουρίου καὶ τῶν πλοίων, ἵνα φέρῃ αὐτὸ διὰ τοῦ πηδαλίου εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄραν. Ἐπὶ τέλους αἱ φλόγες διώκουσι τοῦτον ἀπὸ τοῦ καταστρώματος· οὗτος δ' ἐμμένει καὶ πάλιν, διοικῶν ἐκ τῶν παρεξαρτίων τὸ πηδάλιον διὰ παραγείου. Τὸ πῦρ προχωροῦν διώκει αὐτὸν καὶ ἐκείθεν, ἀλλ' οὗτος καὶ πάλιν κρεμασθεὶς διὰ τοῦ αὐτοῦ παραγείου ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὴν κεφαλὴν μόνην ἔξω τῆς ἐπιφανείας ἔχων, πᾶσαν κατέβαλλε προσπάθειαν πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ, ὅτε συνήρπασαν τοῦτον αἱ λέμβοι τῶν τουρκικῶν πλοίων δραμοῦσαι, καὶ τὸ κυρπολικὸν ἀπέβησαν ἐκ παντὸς, τρόπου παρανάλωμα γενόμενον ἄνευ ἀποτελέσματος. Οἱ πλοίαρχοι τῆς ἐλληνικῆς μοίρας ἐπεμνησθήσαν ὅπως σώσωσι τὸν σπάνιον ἐπὶ τόλμῃ αὐτὸν νέον διὰ πάσης χρηματικῆς θυσίας καὶ ἀνταλλαγῆς αἰχμαλώτων· ἀδύνατος ὅμως ἐγένετο ἡ συγκατάθεσις τῶν Τούρκων, οἵτινες ἀνασκολοπίσαντες τοῦτον ἔβησαν κατὰ πρῶτον, καὶ ἔπειτα ἀνήρτησαν ἐπὶ μιᾷ τῶν τηλεβολοστοιχιῶν τοῦ φρουρίου ἐπὶ ἱκανὰς ἡμέρας. »

Τεσσαράκοντα ἔτη ὁ ἦρως Γεώργιος ἔμεινεν ἄδοξος νεκρὸς, ἀλλὰ νῦν οἱ κατέχοντες τὰς κλεῖς τῶν πυλῶν τῆς ἀθανασίας ἀνοίγουσιν αὐτὰς, εἰσάγοντες εἰς τὸν ναὸν τῆς δόξης τὸν νέον Κυναίγειρον, ὃς ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' ἐκλείσαντα. » Οὕτως ἀληθῶς ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ τιμὴ εἰσὶν ἀθάνατα κτήματα, οὐδέποτε ἀπολλύμενα οὐδ' ἀφανιζόμενα.

Οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδ' ὄνομα αὐτοῦ, ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ εἶναι γίγνεται ἀθάνατος.

Ὅν τιν' ἀφιστεύοντα μένοντά τε μακρονήμερόν τε γῆς περὶ καὶ παίδων θυρὸς ἄρης ὀρέσῃ.

Κ. ΦΡΕΑΡΙΤΗΣ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΕΤΑΞΑΣ.

—οοο—

Μῆνες ἤδη παρήλθον τινες ἀφ' οὗτου ὁ θάνατος παρέδωκεν εἰς τὴν ἱστορίαν τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν εὐκλεεστέρων πρωταθλητῶν τοῦ μεγάλου ἡμῶν ἀγῶνος, καὶ μέχρι σήμερον ἀνεύλομεν τὴν ἀπάτιν τοῦ ἐπιβάλλοντος ἡμῖν μέρους τοῦ φόρου, ὃν ἅπασα ἡ ἐλληνικὴ δημοσιογραφία ἀπέδοτο εἰς τὴν μνήμην του· διότι ἐνομίσκαμεν ἀναγκαῖον μετὰ τῶν ἐπομένων ἐπιτόμων περὶ αὐτοῦ βιογραφικῶν εἰδησέων νὰ συνδημοσιεύσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, (*) προσφιλες μὲν ἐνθύμημα τοῖς εὐτυχήσασιν τὸν ἔξοχον πολίτην νὰ γνωρίσωσιν ἐν τῷ βίῳ, ἀσπαστοτάτην δὲ προσθήκην τοῖς ἐκ φήμης μόνον γινώσκουσιν τῶν

(*) Ἐκδοθήσεται ἐν τῇ ἐπομένῃ συλλογῇ.

ἔργων καὶ τῆς πολιτείας αὐτοῦ λαβοῦσι, καὶ ἐριμένοισι νὰ εὐρίσκωσιν ἐν τῇ φαντασίᾳ τῶν τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ἡ κρίσις τῶν ἀποδίδωσι τιμὴν καὶ ἀγάπην.

Οἰκοσημὸν Μεταξᾶ.

Ἡ οἰκογένεια ἐξ ἧς ἔφυ ὁ αἰδίδιμος Ἀνδρέας ὁ Μεταξᾶς, εἶναι μία τῶν σπανίων ἐν Ἑλλάδι, αἵτινες δις εἶδον ἀκτινοβολοῦντα τὸν ἥλιον τῆς ἐθνικῆς δόξης καὶ πρὶν δύσῃ καὶ ἐφ' οὗ αὐθις ἀνέτειλε, παραταθεῖσαι ἀπὸ τῶν χρόνων καθ' οὓς ὁ Ἕλληνας ἠγωνίζετο τὸν εὐκλεᾶ μὲν ἀλλ' ἐπιθάνατον αὐτοῦ ἀγῶνα ἐν Βυζαντίῳ, μέχρι τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς ἤρθη σὺν ἡττον εὐκλεῆς, εὐτυχέστερος ὅμως ἀγὼν τῆς ἀναστάσεως, καὶ διὰ σιρᾶς ἐνδύζων μελῶν τῶν γεφυρώσασαι οὕτως εἰπεῖν τὸ σκοτεινὸν βάραθρον τῶν δουλικῶν αἰώνων. Ὁ πρόγονος αὐτοῦ Μάρκος Ἀντώνιος ὁ Μεταξᾶς, ἦν, ὡς φαίνεται, Βυζαντινὸς τοῦ γένους, ἢ καὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων οἵτινες ὑπ' ἐξόχων πλεονεκτημάτων πεποικισμένοι, μετὰ τὴν ἀστυνίου πανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος εἰς Βυζάντιον, ἐκεῖ τῶν μεγάλων τῆς κοινῆς πατρίδος συμφερόντων ἐπιμελούμενοι. Ὁ Μάρκος Ἀντώνιος, τοῦ τελευταίου μεγαλοκέρτυρος τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας σύμβουλος καὶ συστρατιῶτης, μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔφυγεν ἐπὶ τῶν πλοίων τοῦ Δουκὸς τῆς Γενούης Ἀνδρέα τοῦ Δωρία, ἐγκλείων ἐν τῇ συντετριμμένῃ καρδίᾳ τοῦ ἀπαραιμήτου μὲν λύπην διὰ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἐλπί-